

Mihai Eminescu

Gorodetchi Nichita
Popescu Mara

Biografie

Mihai Eminescu (născut **Mihail Eminovici**; n. [15/27 ianuarie 1850](#),^[1] [Botosani](#), [Moldova](#) – d. [15/27 iunie 1889](#),^[1] [Bucuresti](#), [România](#)) a fost un [poet](#), [prozator](#) și [jurnalist român](#), socotit de cititorii români și de critica literară postumă drept cea mai importantă voce poetică din [literatura română](#).^[3] Receptiv la [romantismele](#) europene de secol XVIII și XIX, a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa aparținând unui [romantism literar](#) relativ întârziat. În momentul în care Mihai Eminescu a recuperat temele tradiționale ale Romantismului european, gustul pentru trecut și pasiunea pentru istoria națională, căreia a dorit chiar să-i construiască un Pantheon de voievozi, nostalgia regresivă pentru copilărie, melancolia și cultivarea stărilor depresive, întoarcerea în natură etc., poezia europeană descoperea [paradigma modernismului](#), prin [Charles Baudelaire](#) sau [Stéphane Mallarmé](#), bunăoară. Poetul avea o bună educație filosofică, opera sa poetică fiind influențată de marile sisteme filosofice ale epocii sale, de filosofia antică, de la [Heraclit](#) la [Platon](#), de marile sisteme de gândire ale [romantismului](#), de teoriile lui [Arthur Schopenhauer](#), [Immanuel Kant](#) (de altfel Eminescu a lucrat o vreme la traducerea tratatului acestuia [Critica rațiunii pure](#), la îndemnul lui [Titu Maiorescu](#), cel care îi ceruse să-și ia doctoratul în filosofia lui [Kant](#) la Universitatea din Berlin, plan nefinalizat până la urmă) și de teoriile lui [Hegel](#).

Rădăcina ideologică principală a gândirii sale economice sau politice era [conservatoare](#); prin articolele sale publicate mai ales în perioada în care a lucrat la [Timpul](#) a reușit să-i deranjeze pe câțiva lideri importanți din acest mare partid care au lansat sloganul, celebru în epocă, „la mai opriți-l pe Eminescu ăsta!”. Publicistica eminesciană oferă cititorilor o radiografie a vieții politice, parlamentare sau guvernamentale din acea epocă; în plus ziaristul era la nevoie și cronicar literar sau teatral, scria despre viața mondenă sau despre evenimente de mai mică importanță, fiind un veritabil cronicar al momentului.

Eminescu a fost activ în societatea politico-literară [Junimea](#), și a lucrat ca redactor la [Timpul](#), ziarul oficial al [Partidului Conservator](#).^[4] A publicat primul său poem la vârsta de 16 ani, iar la 19 ani a plecat să studieze la [Viena](#). [Manuscrisele](#) poetului Mihai Eminescu, 46 de volume, aproximativ 14.000 de file, au fost dăruite [Academiei Române](#) de Titu Maiorescu, în ședința din 25 ianuarie 1902.^[5] Eminescu a fost internat în [3 februarie 1889](#) la [spitalul Mărcuța](#) din București și apoi a fost transportat la sanatoriul Caritas. În data de [15 iunie 1889](#), în jurul orei 4 dimineața, poetul a murit în sanatoriul doctorului Șuțu. În [17 iunie](#) Eminescu a fost înmormântat la umbra unui [tei](#) din [cimitirul Bellu](#) din [București](#). A fost ales post-mortem ([28 octombrie 1948](#)) membru al [Academiei Române](#)

La [31 martie 1889](#), Mihail Chinișescu, un conferențiar susținea la [Ateneul Român](#) că Eminescu s-a născut la Soleni, un sat din [Moldova](#)^[24]. Într-un registru al membrilor [Junimii](#) Eminescu însuși a notat ca loc al nașterii [Botosani](#), iar ca dată a trecut [20 decembrie 1849](#)^[24]. În registrul școlii primare a fost consemnată data de [6 decembrie 1850](#)^[24], iar în documentele gimnaziului din [Cernăuți](#) este trecută data de [14 decembrie 1849](#)^[26]. Sora poetului, Aglae Drogli, într-o scrisoare către [Titu Maiorescu](#) susținea ca dată a nașterii 20 decembrie 1849, iar loc al nașterii [Ipotesti](#).^[27] Fratele poetului, Matei, a susținut o altă dată [8 noiembrie 1848](#) și ca localitate [Dumbrăvenii](#)^[28], iar mai târziu a susținut că a găsit o psaltire veche unde tatăl poetului notase:

„Astăzi, 20 decembrie, anul 1849, la patru ceasuri și cinsprezece minute evropienești, s-a născut fiul nostru Mihai.”^[29]

Totuși, data și locul nașterii lui Mihai Eminescu au fost acceptate la 15 ianuarie 1850, în Botoșani, precum a fost consemnat în registrul de nașteri și botez în arhiva [bisericii Uspenia \(Domnească\)](#) din [Botosani](#); în acest dosar data nașterii este trecută ca „15 ghenarie 1850”, iar a botezului la data de 21 în aceeași lună a aceluiași an.^[30]

Poetul a fost botezat de preotul Ion Stamate, ajutat de fiul său, Dimitrie, diacon, la botez fiind prezenți în afară de părinți, stolnicul Vasile Jurașcu, naș, și maica Ferovnia Jurașcu de la schitul Agafton, soră cu mama.^[31]

Copilaria si primele studii

Copilăria a petrecut-o la Botoșani și [Ipotesti](#), în casa părintească și prin împrejurimi^[18], într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura, stare evocată cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu ([Fiind băiet...](#)^[33] sau [O, rămâi](#)). Nu se cunoaște unde face primele două clase primare^[19]. Începând cu clasa a III-a în [1858](#) a urmat școala primară [National Hauptschule](#) (Școala primară ortodoxă orientală) la [Cernăuți](#). La finalul clasei a III-a este clasificat al 15-lea dintre cei 72 de elevi.^[20] Frecventează aici și clasa a IV-a în anul școlar 1859/1860. Are ca învățători pe Ioan Litviniuc și Ioan Zibacinschi, iar director pe Vasile Ilasievici.^[21] Cadre didactice cu experiență, învățătorii săi participă la viața culturală și întocmesc manuale școlare. Termină școala primară cu rezultate bune la învățătură. A terminat clasa a IV-a clasificat al 5-lea din 82 de elev

Între [1860](#) și [1861](#) a fost înscris la [Obergymnasium din Cernăuți](#)^{class}, liceu [german](#) înființat în 1808, singura instituție de învățământ liceal la acea dată din [Duceatul Bucovinei](#), din 1775 parte a Imperiului Habsburgic. Se impune în cursul anilor prin buna organizare administrativă și marea severitate în procesul de învățământ. Profesorii proveneau cu precădere din Austria, întocmeau studii și colaborau la publicațiile vremii. Se înființează și o catedră de română, destul de târziu, după 1848. Este ocupată de [Aron Pumnul](#). Cunoscut prin Lepturariu românesc, în patru tomuri, tipărit la Viena între 1862 și 1865, cea dintâi istorie a literaturii române în texte. Frecventează cursurile la Obergymnasium și frații săi, Șerban, Nicolae, Gheorghe și Ilie. Termină clasa I cu rezultate bune la învățătură. Nu are notă la română pe primul semestru și este clasificat de Miron Călinescu, erudit în istoria bisericii ortodoxe române. Elevul Eminovici Mihai a promovat clasa I, fiind clasificat al 11-lea în primul semestru și al 23-lea în cel de-al doilea semestru. În clasa a II-a, pe care a repetat-o, l-a avut ca profesor pe [Ion G. Sbiera](#), succesorul lui Aron Pumnul la catedră, culegător din creație populară și autor de studii de ținută academică. Aron Pumnul l-a calificat, în ambele semestre, cu note maxime la română. A obținut insuficient pe un semestru la Valentin Kermanner (la [limba latină](#)) și la Johann Haiduk, pe ambele semestre (la [matematică](#)). Mai târziu a mărturisit că îndepărtarea sa de matematică se datora metodei rele de predare.

În [16 aprilie 1863](#) a părăsit definitiv cursurile, deși avea o situație bună la învățătură. Avea note foarte bune la toate materiile. Ion G. Sbiera i-a dat la română calificativul *vorzüglich* (eminent). Plecând de vacanța [Pastelui](#) la [Ipotești](#), nu s-a mai întors la școală.

În [1864](#) elevul Eminovici Mihai a solicitat Ministerul Învățământului din [București](#) o [subvenție](#) pentru continuarea studiilor sau un loc de bursier. A fost refuzat, „nefiind nici un loc vacant de bursier“. În [21 martie](#) 1864, prin adresa nr. 9816 către gimnaziul din Botoșani, i s-a promis că va fi primit „*negreșit la ocaziune de vacanță, după ce, însă, va îndeplini condițiunile concursului*“. Elevul Eminovici a plecat la [Cernăuți](#) unde trupa de teatru Fanny Tardini-Vladicescu dădea reprezentații. La [5 octombrie](#) 1864, Eminovici a intrat ca practicant la [Tribunalul din Botoșani](#), apoi, peste puțin timp, a fost copist la comitetul permanent județean.

La [5 martie 1865](#) Eminovici a demisionat, cu rugămintea ca salariul convenit pe luna februarie să fie înmănat fratelui său Șerban. În [11 martie](#) tânărul M. Eminovici a solicitat pașaport pentru trecere în [Bucovina](#). În toamnă s-a aflat în gazdă la profesorul său, Aron Pumnul, ca îngrijitor al bibliotecii acestuia. Situația lui școlară era de „privatist“. Cunoștea însă biblioteca lui Pumnul până la ultimul tom.

Familia

Strămoșii paterni ai poetului se presupune că provin dintr-o familie românească din [Banatul](#) ocupat de [turci](#). Acolo la [1675](#) s-a născut un copil care adult fiind a fost poreclit [Iminul](#)^[1], fiul lui Iminul a fost Iovul lui Iminul, născut la [1705](#), care a fost hirotonisit ca preot sub numele sârbizat de Iovul Iminovici, în conformitate cu uzul limbii slavone al cancelariei mitropoliei de la [Carlovit](#).^{[2][18]}

Din cauza războiului ruso-austriaco-turc din [1735-1739](#), în urma căruia Banatul și alte regiuni, abia cucerite de la turci în [1716-1718](#), reintrau sub suzeranitate turcă, și în urma apelului episcopului [Inocentiu Micu-Klein](#) către românii de pretutindeni de a se stabili la [Blaj](#), preotul Iovul Iminovici pleacă din Banat spre Blaj pe la [1738-1740](#), beneficiind de libertăți cetățenești, lot agricol contra unei taxe, învățământ gratuit în limba română pentru copii, condiționat fiind însă de a se mărturisi unit.^[18] Iovul Iminovici a avut doi fii, Iosif, elev de 10 ani la [1755](#), și Petrea Iminovici.^[18] Petrea Eminovici, străbunicul poetului, s-a născut probabil în [1735](#)^[18], iar din căsătoria acestuia cu Agafia Șerban, născută în [1736](#), au apărut mai mulți urmași, cunoscută cu certitudine fiind doar existența mezinului Vasile, bunicul poetului. Vasile Iminovici, născut la [1778](#), a făcut școala normală din Blaj și se însoară cu Ioana Sărghei. După un timp, soții Petrea și Agafia se despart, Petrea decedând la Blaj în [1811](#), iar Agafia însoțind familia fiului Vasile în Bucovina și stingându-se la Călineștii Cuparencu în anul [1818](#) la vârsta de 83 de ani.^[18]

Vasile Iminovici, în vârstă de 26 ani, atras de condițiile economice și sociale oferite de [Imperiul Austro-Ungar](#) imigranților stabiliți în Bucovina, se mută cu familia la Călineștii Cuparencu în [1804](#), unde primește post de dascăl de biserică și lot agricol din rezerva religioasă. A avut patru fete și trei feciori. Cel mai mare dintre feciori, Gheorghe, născut la [10 februarie 1812](#), a fost tatăl lui Mihai Eminescu.^{[18][19]} Vasile Iminovici a decedat la [30 februarie 1844](#).^[19]

Gheorghe Eminovici a făcut vreo trei ani de școală la dascălul Ioniță din [Suceava](#)^[10], a fost în slujba boierului Ioan Ienacaki Cârstea din [Costâna](#), apoi scriitor la baronul Jean Mustață din Bucovina, iar mai apoi la boierul Alexandru Balș din [Moldova](#). După moartea boierului, fiul acestuia, Costache, îl numește administrator al moșiei Dumbrăveni și îi capătă de la vodă titlul de [sulger](#)^[11].

Strămoșii din partea mamei, Jurăsceștii, proveneau din zona [Hotinului](#). [Stolnicul](#) Vasile Jurașcu din [Ioldesti](#) s-a căsătorit cu Paraschiva, fiica lui Donțu, un muscal sau cazac, care se așezase pe malul [Siretului](#), nu departe de satul [Sarafinesti](#) și luase în căsătoria pe fata țăranului Ion Brehuescu, Catrina.^[12] Raluca, mama poetului, a fost a patra fiică a lui Vasile și a Paraschivei Jurașcu.^[13]

Gheorghe Eminovici s-a căsătorit cu Raluca Jurașcu în primăvara anului [1840](#), primind o zestre substanțială^[14], iar la [12 mai 1841](#) a primit titlul de [căminar](#) de la vodă [Mihail Grigore Sturza](#).^[15] Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.^[16]

Primul născut dintre băieți, Șerban (n. [1841](#)), studiază [medicina](#) la Viena, se îmbolnăvește de tuberculoză și moare alienat la [Berlin](#) la [30 noiembrie 1874](#)^[17]. Niculae, născut în [1843](#), se va sinucide în [Ipotesti](#)^[18], în [1884](#). Iorgu (n. [1844](#))^[19] studiază la Academia Militară din [Berlin](#). Are o carieră de succes, dar moare în [1873](#) din cauza unei răceli contractate în timpul unei misiuni. Ruxandra se naște în [1845](#)^[20], dar moare în copilărie^[21]. Ilie (n. [1846](#))^[22] a fost tovarășul de joacă al lui Mihai, descris în mai multe poeme^[23]. Moare în [1863](#) în urma unei epidemii de tifos. Maria (n. [1848](#)^[24] sau [1849](#)) trăiește doar șapte ani și jumătate. Aglae (n. [1852](#), d. [1906](#)) a fost căsătorită de două ori și are doi băieți, pe Ioan și pe George. A suferit de [boala Basedow-Graves](#). După el s-a născut în jur de [1854](#) Henrieta (Harieta), sora mai mică a poetului, cea care l-a îngrijit după instaurarea bolii. A murit cu semne de tuberculoză.^[25] Matei (n. [1856](#))^[26] este singurul care a lăsat urmași direcți cu numele Eminescu. A studiat Politehnica la [Praga](#) și a devenit căpitan în [armata română](#). S-a luptat cu [Titu Maiorescu](#), încercând să împiedice publicarea operei postume.

Ultimul copil, Vasile, a murit la un an și jumătate, data nașterii sau a morții nefiind cunoscută.

Mihai Eminescu - 150 de ani de la naștere

040963

Biografie Familia Mihai Eminescu și unii din apropiații săi, pe colița nr. 21 emisă de serviciile poștale ale Republicii Moldova, cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la nașterea poetului Strămoșii paterni ai poetului se presupune că provin dintr-o familie românească din Banatul ocupat de turci. Acolo la 1675 s-a născut un copil care adult fiind a fost poreclit Iminul[6], fiul lui Iminul a fost Iovul lui Iminul, născut la 1705, care a fost hirotonisit ca preot sub numele sârbizat de Iovul Iminovici, în conformitate cu uzul limbii slavone al cancelariei mitropoliei de la Carloviț.[7][8] Din cauza războiului ruso-austriaco-turc din 1735-1739, în urma căruia Banatul și alte regiuni, abia cucerite de la turci în 1716-1718, reintrau sub suzeranitate turcă, și în urma apelului episcopului Inocențiu Micu-Klein către românii de pretutindeni de a se stabili la Blaj, preotul Iovul Iminovici pleacă din Banat spre Blaj pe la 1738-1740, beneficiind de libertăți cetățenești, lot agricol contra unei taxe, învățământ gratuit în limba română pentru copii, condiționat fiind însă de a se mărturisi unit.[8]. Iovul Iminovici a avut doi fii, Iosif, elev de 10 ani la 1755, și Petrea Iminovici.[8] Petrea Eminovici, străbunicul poetului, s-a născut probabil în 1735[8], iar din căsătoria acestuia cu Agafia Șerban, născută în 1736, au apărut mai mulți urmași, cunoscută cu certitudine fiind doar existența mezinului Vasile, bunicul poetului. Vasile Iminovici, născut la 1778, a făcut școala normală din Blaj și se însoară cu Ioana Sărghei. După un timp, soții Petrea și Agafia se despart, Petrea decedând la Blaj în 1811, iar Agafia însoțind familia fiului Vasile în Bucovina și stingându-se la Călineștii Cuparencu în anul 1818 la vârsta de 83 de ani.[8]

Vasile Iminovici, în vârstă de 26 ani, atras de condițiile economice și sociale oferite de Imperiul Austro-Ungar imigranților stabiliți în Bucovina, se mută cu familia la Călineștii Cuparencu în 1804, unde primește post de dascăl de biserică și lot agricol din rezerva religioasă. A avut patru fete și trei feciori. Cel mai mare dintre feciori, Gheorghe, născut la 10 februarie 1812, a fost tatăl lui Mihai Eminescu.[8][9] Vasile Iminovici a decedat la 20 februarie 1844.[9] Gheorghe Eminovici a făcut vreo trei ani de școală la dascălul Ioniță din Suceava[10][11], a fost în slujba boierului Ioan Ienacaki Cârstea din Costâna, apoi scriitor la baronul Jean Mustață din Bucovina, iar mai apoi la boierul Alexandru Balș din Moldova. După moartea boierului, fiul acestuia, Costache, îl numește administrator al moșiei Dumbrăveni și îi capătă de la vodă titlul de sulger.[12] Strămoșii din partea mamei, Jurășceștii, proveneau din zona Hotinului. Stolnicul Vasile Jurașcu din Joldești s-a căsătorit cu Paraschiva, fiica lui Donțu, un muscal sau cazac, care se așezase pe malul Siretului, nu departe de satul Sarafinești și luase în căsătoria pe fata țăranului Ion Brehuescu, Catrina.[13] Raluca, mama poetului, a fost a patra fiică a lui Vasile și a Paraschivei Jurașcu.[14]

Gheorghe Eminovici s-a căsătorit cu Raluca Jurașcu în primăvara anului 1840, primind o zestre substanțială[15][16], iar la 12 mai 1841 a primit titlul de căminar de la vodă Mihail Grigore Sturza.[17] Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.[18][19] Primul născut dintre băieți, Șerban (n.1841), studiază medicina la Viena, se îmbolnăvește de tuberculoză și moare alienat la Berlin la 30 noiembrie 1874[20]. Niculae, născut în 1843, se va sinucide în Ipotești[20], în 1884. Iorgu (n. 1844)[21] studiază la Academia Militară din Berlin. Are o carieră de succes, dar moare în 1873 din cauza unei răceli contractate în timpul unei misiuni. Ruxandra se naște în 1845[21], dar moare în copilărie[18]. Ilie (n. 1846)[21] a fost tovarășul de joacă al lui Mihai, descris în mai multe poeme[22]. Moare în 1863 în urma unei epidemii de tifos. Maria (n. 1848[21] sau 1849) trăiește doar șapte ani și jumătate. Aglae (n. 1852, d. 1906) a fost căsătorită de două ori și are doi băieți, pe Ioan și pe George. A suferit de boala Basedow-Graves. După el s-a născut în jur de 1854 Henrieta (Harieta), sora mai mică a poetului, cea care l-a îngrijit după instaurarea bolii. A murit cu semne de tuberculoză.[20] Matei (n. 1856)[21] este singurul care a lăsat urmași direcți cu numele Eminescu. A studiat Politehnica la Praga și a devenit căpitan în armata română. S-a luptat cu Titu Maiorescu, încercând să împiedice publicarea operei postume. Ultimul copil, Vasile, a murit la un an și jumătate, data nașterii sau a morții nefiind cunoscute. Biografie Familia Mihai Eminescu și unii din apropiații săi, pe colița nr. 21 emisă de serviciile poștale ale Republicii Moldova, cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la nașterea poetului Strămoșii paterni ai poetului se presupune că provin dintr-o familie românească din Banatul ocupat de turci. Acolo la 1675 s-a născut un copil care adult fiind a fost poreclit Iminul[6], fiul lui Iminul a fost Iovul lui Iminul, născut la 1705, care a fost hirotonisit ca preot sub numele sârbizat de Iovul Iminovici, în conformitate cu uzul limbii slavone al cancelariei mitropoliei de la Carlovit [7][8]

Din cauza războiului ruso-austriaco-turc din 1735-1739, în urma căruia Banatul și alte regiuni, abia cucerite de la turci în 1716-1718, reintrau sub suzeranitate turcă, și în urma apelului episcopului Inocențiu Micu-Klein către românii de pretutindeni de a se stabili la Blaj, preotul Iovul Iminovici pleacă din Banat spre Blaj pe la 1738-1740, beneficiind de libertăți cetățenești, lot agricol contra unei taxe, învățământ gratuit în limba română pentru copii, condiționat fiind însă de a se mărturisi unit.[8]. Iovul Iminovici a avut doi fii, Iosif, elev de 10 ani la 1755, și Petrea Iminovici.[8] Petrea Eminovici, străbunicul poetului, s-a născut probabil în 1735[8], iar din căsătoria acestuia cu Agafia Șerban, născută în 1736, au apărut mai mulți urmași, cunoscută cu certitudine fiind doar existența mezinului Vasile, bunicul poetului. Vasile Iminovici, născut la 1778, a făcut școala normală din Blaj și se însoară cu Ioana Sărghei. După un timp, soții Petrea și Agafia se despart, Petrea decedând la Blaj în 1811, iar Agafia însoțind familia fiului Vasile în Bucovina și stingându-se la Călineștii Cuparencu în anul 1818 la vârsta de 83 de ani.[8] Vasile Iminovici, în vârstă de 26 ani, atras de condițiile economice și sociale oferite de Imperiul Austro-Ungar imigranților stabiliți în Bucovina, se mută cu familia la Călineștii Cuparencu în 1804, unde primește post de dascăl de biserică și lot agricol din rezerva religioasă. A avut patru fete și trei feciori. Cel mai mare dintre feciori, Gheorghe, născut la 10 februarie 1812, a fost tatăl lui Mihai Eminescu.[8][9] Vasile Iminovici a decedat la 20 februarie 1844.[9]

Gheorghe Eminovici a făcut vreo trei ani de școală la dascălul Ioniță din Suceava[10][11], a fost în slujba boierului Ioan Ienacaki Cârstea din Costâna, apoi scriitoraş la baronul Jean Mustăță din Bucovina, iar mai apoi la boierul Alexandru Balș din Moldova. După moartea boierului, fiul acestuia, Costache, îl numește administrator al moșiei Dumbrăveni și îi capătă de la vodă titlul de sulger.[12] Strămoșii din partea mamei, Jurăsceștii, proveneau din zona Hotinului. Stolnicul Vasile Jurașcu din Joldești s-a căsătorit cu Paraschiva, fiica lui Donțu, un muscal sau cazac, care se așezase pe malul Siretului, nu departe de satul Sarafinești și luase în căsătoria pe fata țăranului Ion Brehuescu, Catrina.[13] Raluca, mama poetului, a fost a patra fiică a lui Vasile și a Paraschivei Jurașcu.[14] Gheorghe Eminovici s-a căsătorit cu Raluca Jurașcu în primăvara anului 1840, primind o zestre substanțială [15][16], iar la 12 mai 1841 a primit titlul de căminar de la vodă Mihail Grigore Sturza.[17] Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.[18][19]

Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.[18][19] Primul născut dintre băieți, Șerban (n.1841), studiază medicina la Viena, se îmbolnăvește de tuberculoză și moare alienat la Berlin la 30 noiembrie 1874[20]. Niculae, născut în 1843, se va sinucide în Ipotești[20], în 1884. Iorgu (n. 1844)[21] studiază la Academia Militară din Berlin. Are o carieră de succes, dar moare în 1873 din cauza unei răceli contractate în timpul unei misiuni. Ruxandra se naște în 1845[21], dar moare în copilărie[18]. Ilie (n. 1846)[21] a fost tovarășul de joacă al lui Mihai, descris în mai multe poeme[22]. Moare în 1863 în urma unei epidemii de tifos. Maria (n. 1848[21] sau 1849) trăiește doar șapte ani și jumătate. Aglae (n. 1852, d. 1906) a fost căsătorită de două ori și are doi băieți, pe Ioan și pe George. A suferit de boala Basedow-Graves. După el s-a născut în jur de 1854 Henrieta (Harieta), sora mai mică a poetului, cea care l-a îngrijit după instaurarea bolii. A murit cu semne de tuberculoză.[20] Matei (n. 1856)[21] este singurul care a lăsat urmași direcți cu numele Eminescu. A studiat Politehnica la Praga și a devenit căpitan în armata română. S-a luptat cu Titu Maiorescu, încercând să împiedice publicarea operei postume. Ultimul copil, Vasile, a murit la un an și jumătate, data nașterii sau a morții nefiind

Mihai Eminescu și unii din apropiații săi, pe colița nr. 21 emisă de serviciile poștale ale Republicii Moldova, cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la nașterea poetului Strămoșii paterni ai poetului se presupune că provin dintr-o familie românească din Banatul ocupat de turci. Acolo la 1675 s-a născut un copil care adult fiind a fost poreclit Iminul[6], fiul lui Iminul a fost Iovul lui Iminul, născut la 1705, care a fost hirotonisit ca preot sub numele sârbizat de Iovul Iminovici, în conformitate cu uzul limbii slavone al cancelariei mitropoliei de la Carloviț.[7][8] Din cauza războiului ruso-austriaco-turc din 1735-1739, în urma căruia Banatul și alte regiuni, abia cucerite de la turci în 1716-1718, reîntrau sub suzeranitate turcă, și în urma apelului episcopului Inocențiu Micu-Klein către românii de pretutindeni de a se stabili la Blaj, preotul Iovul Iminovici pleacă din Banat spre Blaj pe la 1738-1740, beneficiind de libertăți cetățenești, lot agricol contra unei taxe, învățământ gratuit în limba română pentru copii, condiționat fiind însă de a se mărturisi unit.[8]. Iovul Iminovici a avut doi fii, Iosif, elev de 10 ani la 1755, și Petrea Iminovici.[8] Petrea Iminovici, străbunicul poetului, s-a născut probabil în 1735[8], iar din căsătoria acestuia cu Agafia Șerban, născută în 1736, au apărut mai mulți urmași, cunoscută cu certitudine fiind doar existența mezinului Vasile, bunicul poetului. Vasile Iminovici, născut la 1778, a făcut școala normală din Blaj și se însoară cu Ioana Sărghei. După un timp, soții Petrea și Agafia se despart, Petrea decedând la Blaj în 1811, iar Agafia însoțind familia fiului Vasile în Bucovina și stingându-se la Călineștii Cuparencu în anul 1818 la vârsta de 83 de ani.[8]

Vasile Iminovici, în vârstă de 26 ani, atras de condițiile economice și sociale oferite de Imperiul Austro-Ungar imigranților stabiliți în Bucovina, se mută cu familia la Călineștii Cuparencu în 1804, unde primește post de dascăl de biserică și lot agricol din rezerva religioasă. A avut patru fete și trei feciori. Cel mai mare dintre feciori, Gheorghe, născut la 10 februarie 1812, a fost tatăl lui Mihai Eminescu.[8][9] Vasile Iminovici a decedat la 20 februarie 1844.[9] Gheorghe Eminovici a făcut vreo trei ani de școală la dascălul Ioniță din Suceava[10][11], a fost în slujba boierului Ioan Ienacaki Cârstea din Costâna, apoi scriitoras la baronul Jean Mustață din Bucovina, iar mai apoi la boierul Alexandru Balș din Moldova. După moartea boierului, fiul acestuia, Costache, îl numește administrator al moșiei Dumbrăveni și îi capătă de la vodă titlul de sulger.[12] Strămoșii din partea mamei, Jurăsceștii, proveneau din zona Hotinului. Stolnicul Vasile Jurașcu din Joldești s-a căsătorit cu Paraschiva, fiica lui Donțu, un muscal sau cazac, care se așezase pe malul Siretului, nu departe de satul Sarafinești și luase în căsătoria pe fata țaranului Ion Brehuescu, Catrina.[13] Raluca, mama poetului, a fost a patra fiică a lui Vasile și a Paraschivei Jurașcu.[14] Gheorghe Eminovici s-a căsătorit cu Raluca Jurașcu în primăvara anului 1840, primind o zestre substanțială [15][16], iar la 12 mai 1841 a primit titlul de căminar de la vodă Mihail Grigore Sturza.[17] Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.[18][19]

Gheorghe Eminovici s-a căsătorit cu Raluca Jurașcu în primăvara anului 1840, primind o zestre substanțială[15][16], iar la 12 mai 1841 a primit titlul de căminar de la vodă Mihail Grigore Sturza.[17] Mihai Eminescu a fost al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai lui Gheorghe Eminovici și al Ralucăi.[18][19] Primul născut dintre băieți, Șerban (n.1841), studiază medicina la Viena, se îmbolnăvește de tuberculoză și moare alienat la Berlin la 30 noiembrie 1874[20]. Niculae, născut în 1843, se va sinucide în Ipotești[20], în 1884. Iorgu (n. 1844)[21] studiază la Academia Militară din Berlin. Are o carieră de succes, dar moare în 1873 din cauza unei răceli contractate în timpul unei misiuni. Ruxandra se naște în 1845[21], dar moare în copilărie[18]. Ilie (n. 1846)[21] a fost tovarășul de joacă al lui Mihai, descris în mai multe poeme[22]. Moare în 1863 în urma unei epidemii de tifos. Maria (n. 1848[21] sau 1849) trăiește doar șapte ani și jumătate. Aglae (n. 1852, d. 1906) a fost căsătorită de două ori și are doi băieți, pe Ioan și pe George. A suferit de boala Basedow-Graves. După el s-a născut în jur de 1854 Henrieta (Harieta), sora mai mică a poetului, cea care l-a îngrijit după instaurarea bolii. A murit cu semne de tuberculoză.[20] Matei (n. 1856)[21] este singurul care a lăsat urmași direcți cu numele Eminescu. A studiat Politehnica la Praga și a devenit căpitan în armata română. S-a luptat cu Titu Maiorescu, încercând să împiedice publicarea operei postume. Ultimul copil, Vasile, a murit la un an și jumătate, data nașterii sau a morții nefiind cunoscute

Studiile

Între 1869 și 1872 este student la [Viena](#). Urmează ca „auditor extraordinar” Facultatea de Filozofie și Drept (dar audiază și cursuri de la alte facultăți). Activează în rândul societății studențești (printre altele, participă la pregătirea unei serbări și a unui Congres studențesc la [Putna](#), cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la zidirea [mănăstirii](#) de către [Stefan cel Mare](#)), se împrietenește cu [Ioan Slavici](#); o cunoaște, la Viena, pe [Veronica Micle](#); începe colaborarea la [Convorbiri literare](#); debutează ca [publicist](#) în [ziarul Albina](#), din Pesta. Apar primele semne ale „bolii”. Între 1872 și 1874 a fost student „extraordinar” la [Berlin](#). [Junimea](#) i-a acordat o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în [filozofie](#). A urmat cu regularitate două semestre, dar nu s-a prezentat la examene.

La [1 aprilie](#) 1869 a înființat împreună cu alți tineri, cercul literar *Orientul*, care avea ca scop, între altele, strângerea [basmelor](#), [poeziilor populare](#) și a documentelor privitoare la istoria și literatura patriei. În data de [20 iunie](#), se fixează comisiile de membri ale *Orientului*, care urmau să viziteze diferitele provincii. Eminescu era repartizat pentru [Moldova](#). În vară se întâlnește întâmplător în [Cismigiu](#) cu fratele său Iorgu, ofițer, care l-a sfătuit să reia legăturile cu familia. Poetul a refuzat hotărât. În vară, a plecat cu trupa Pascaly în turneu la [Iasi](#) și [Cernăuți](#). Cu ocazia ultimului turneu, Eminescu se împacă cu familia, iar tatăl său i-a promis o subvenție regulată pentru a urma cursuri universitare la [Viena](#), unde se aflau mai toți colegii lui de la Cernăuți. În [2 octombrie](#), Eminescu s-a înscris la Facultatea de Filosofie ca student extraordinar, ca simplu auditor deci, deoarece i-a lipsit [bacalaureatul](#). Aici a făcut cunoștință cu [Ioan Slavici](#) și cu alți studenți români din [Transilvania](#) și din Bucovina. A reluat legăturile cu vechii colegi de la [Cernăuți](#) și de la [Blaj](#). S-a înscris în cele două societăți studențești existente, care apoi s-au contopit într-una singură - [România Jună](#). A început să crească numărul scrisorilor și telegramelor către părinți pentru trimiterea banilor de întreținere.

Împreună cu o delegație de studenți, Eminescu îl vizitează de Anul Nou, [1870](#), pe fostul domnitor [Alexandru Ioan Cuza](#), la [Döbling](#). În semestrul de iarnă [1869-1870](#) Eminescu a urmat cu oarecare regularitate cursurile. După aceasta, Eminescu nu s-a mai înscris până în iarna lui [1871-1872](#), când a urmat două semestre consecutive. În schimb, setea lui de lectură era nepotolită. Frecvența, cu mult interes, biblioteca Universității. Îl preocupau și unele probleme cu care avea să iasă în publicistică.

Sosit incognito la Viena, [Jacob Negruzzi](#) îi comunică lui Eminescu impresia puternică provocată de poet în sânul societății *Junimea* din Iași, prin poeziile publicate de acesta în *Convorbiri literare*. Îi propune ca după terminarea studiilor să se stabilească la Iași.

La [6 august](#) 1871 i se adresează din Ipotești lui [Titu Maiorescu](#), dându-i oarecare relații privitoare la organizarea serbării. Printre tinerii de talent, participanți activi la serbare, s-au remarcat pictorul [Epaminonda Bucevski](#) și compozitorul [Ciprian Porumbescu](#).

În toamna anului 1871, din cauza unor curente contradictorii în sânul societății *România jună*, Eminescu demisionează împreună cu Slavici din comitetul de conducere. Amândoi sunt acuzați că sunt atașați ideilor *Junimii* din Iași. În studiul său despre *Directia nouă*, Titu Maiorescu evidențiază meritele de poet, „poet în toată puterea cuvântului“, ale lui Eminescu, citându-l imediat după [Alecsandri](#). Studiul se tipărește cu începere din acest an în *Convorbiri literare*. La [16 decembrie](#) 1871, într-o scrisoare către Șerban, care se afla în țară, i-a scris necăjit că duce o mare lipsă de bani, având datoriile pentru chirie, apoi „la birt, la cafenea, în fine, pretutindenea“. Din această cauză, intenționează să se mute la o altă universitate, în provincie.

[1872](#) este anul probabil al întâlnirii cu [Veronica Micle](#), la Viena. În data de [10 februarie](#) a aceluiași an, într-o scrisoare către părinți, se plânge că a fost bolnav, din care cauză se află într-o stare sufletească foarte rea, agravată și de știrile triste primite de acasă. În [18 martie](#), a ajuns să constate că „anul acesta e într-adevăr un an nefast“ din cauza bolii și a lipsurilor de tot felul, iar în [8 aprilie](#) a cerut bani pentru a se înscrie în semestrul al II-lea. Se plânge și de lipsa unui pardesiu.

În aceste împrejurări a părăsit Viena și s-a întors în țară. În [18 decembrie](#) s-a înscris la Universitatea din Berlin, ajuns aici cu ajutorul unei subvenții lunare de 10 galbeni, din partea *Junimii*. De data aceasta Eminescu era înmatriculat ca student, pe baza unui certificat de absolvire de la liceul din [Botosani](#). Cursurile la care se înscriesese, sau pe care și le notase să le urmeze, erau foarte variate: din domeniul [filozofiei](#), [istoriei](#), [economiei](#) și [dreptului](#).

În [26 iulie](#) 1873 i s-a eliberat certificatul dorit. Rosetti i-a înlesnit însă rămânerea mai departe la [Berlin](#), prin mărirea salariului. În [8 decembrie](#) s-a reînscris la Universitate pentru semestrul de iarnă.

În perioada [17/29 ianuarie](#) - [7 mai 1874](#), a avut loc o bogată corespondență între Maiorescu și Eminescu, în care i se propunea poetului să-și obțină de urgență doctoratul în filosofie pentru a fi numit profesor la Universitatea din Iași. Ministrul Învățământului i-a trimis la Berlin suma de 100 galbeni pentru depunerea doctoratului. În timpul verii i s-a dat sarcina de a cerceta oficial, pentru statul român, documentele din [Königsberg](#). Toamna a petrecut-o în tovărășia lui [Ioan Slavici](#), găzduit la [Samson Bodnărescu](#).

Poetul a început să sufere de o inflamație a încheieturii piciorului. În [1 septembrie](#) a fost numit în postul de director al Bibliotecii Centrale din Iași. Pe lângă sarcinile de la bibliotecă, Eminescu a predat acum lecții de [logică](#) la Institutul academic în locul lui [Xenopol](#). În [19 septembrie](#), printr-o scrisoare adresată secretarului agenției diplomatice din Berlin, a motivat de ce a abandonat această sarcină și de ce a luat drumul către țară. În [7 octombrie](#), Maiorescu a luat cunoștință prin [Al. Lambrior](#) că Eminescu nu poate pleca așa curând în străinătate ca să facă doctoratul, fiind oprit de întâmplări grave în familie: două surori se îmbolnăviseră de [tifos](#) la băi în [Boemia](#). În [10 octombrie](#), Șerban, fratele poetului, care dăduse semne de o alienație mintală, s-a internat în spital prin intervenția agenției române din Berlin.

S-a întors în noiembrie 1874 la Berlin pentru examene, iar în [8 noiembrie](#) a promis că va veni într-o joi la serata literară de la [Veronica Micle](#), pentru a citi o poezie cu subiect luat din [folclor](#). În [28 noiembrie](#), agenția din Berlin a anunțat moartea lui Șerban, fratele poetului.

Debutul în literatură

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În 12/24 ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul. Elevii scot o broșură, Lăcrămioarele învățăceilor gimnazisti (Lăcrămioare... la mormântul prea-iubitului lor profesoriu), în care apare și poezia La mormântul lui Aron Pumnul semnată M. Eminoviciu, privatist. La 25 februarie/9 martie (stil nou) debutează în revista Familia, din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia De-as @veq. Iosif Vulcan îl convinge să-și schimbe numele în *Eminescu* și mai târziu adoptat și de alți membri ai familiei sale. În același an îi mai apar în „Familia” alte cinci poezii.

Sufleor și copist

Din 1866 până în 1869, a pribegit pe traseul [Cernăuți](#) – [Blaj](#) – [Sibiu](#) – [Giurgiu](#) – [București](#). De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești, un pelerinaj transilvănean al cărui autor moral a fost Aron Pumnul. „Cât de clar este, respectând documentele epocii cernăuțene, respectând adevărul istoric atâcât există în ele, cât de cert este că drumul lui Eminescu în Transilvania, departe de a fi o «împrejurare boemă», «un imbold romantic al adolescenței», a fost - în fond - încheierea sublimă a unei lecții pentru toată viața: ideea unității naționale și a culturii române aplicată programatic și sistematic, cu strategie și tactică, după toate normele și canoanele unei campanii ideologice.” (Sânziana Pop în *Formula AS* nr. 367)

A intenționat să-și continue studiile, dar nu și-a realizat proiectul. În iunie 1866 a părăsit Bucovina și s-a stabilit la [Blaj](#) cu intenția mărturisită de a-și reîncepe studiile. În perioada [27 - 28 august](#) 1866, a participat la adunarea anuală a [ASTREI](#), la [Alba Iulia](#). În toamnă, a părăsit Blajul și a mers la [Sibiu](#), unde a fost prezentat lui [Nicolae Densusianu](#). De aici a trecut munții și a ajuns la București.

În 1867 a intrat ca [sufleor](#) și [copist](#) de roluri în trupa lui [Iorgu Caragiale](#), apoi secretar în formația lui [Mihail Pascaly](#) și, la recomandarea acestuia, sufleor și copist la [Teatrul National](#), unde îl cunoaște pe [I. L. Caragiale](#). Cu această trupă face turnee la [Brăila](#), [Galati](#), [Giurgiu](#), [Ploiesti](#). A continuat să publice în *Familia*; a scris poezii, drame ([Mira \(dramă\)](#)), fragmente de roman ([Geniu pustiu](#)), rămase în manuscris; a făcut traduceri din [germană](#) ([Arta reprezentării dramatice](#), de [Heinrich Theodor Rötcher](#)).

Este angajat în [1868](#) ca sufleur în trupa lui [Mihail Pascaly](#), care concentrase mai multe forțe teatrale: [Matei Millo](#), [Fanny Tardini-Vladicescu](#) și actori din trupa lui Iorgu Caragiale. În timpul verii, aceasta trupă a jucat la [Brasov](#), [Sibiu](#), [Lugoj](#), [Timisoara](#), [Arad](#) și la [Teatrul din Oravita](#). [Iosif Vulcan](#) l-a întâlnit cu ocazia acestui turneu și a obținut de la Eminescu poeziile [La o artistă](#) și [Amorul unei marmure](#), publicate apoi în *Familia* din [18/30 august](#) și [19 septembrie/1 octombrie](#). Văzând aceste poezii în *Familia*, căminarul Gheorghe Eminovici află de soarta fiului său, rătăcitor în lume. Stabilit în [București](#), Eminescu a făcut cunoștință cu [L. L. Caragiale](#). Pascaly, fiind mulțumit de Eminescu, l-a angajat ca sufleur a doua oară și copist al [Teatrului Național](#). În [29 septembrie](#), Eminescu semnează contractul legal în această calitate. Obține de la Pascaly o cameră de locuit, în schimb, însă, se obligă să traducă pentru marele actor *Arta reprezentării dramatice - Dezvoltată științific* și în legătura ei organică de profesorul [Heinrich Theodor Rötcher](#) (după ediția a II-a). Traducerea, neterminată, scrisă pe mai multe sute de pagini, se află printre manuscrisele rămase. Acum începe și proiectul său de roman [Geniu pustiu](#).

Între [1869](#) și [1872](#) este student la [Viena](#). Urmează ca „auditor extraordinar” la Facultatea de Filozofie și Drept (dar audiază și cursuri de la alte facultăți). Activează în rândul societății studențești (printre altele, participă la pregătirea unei serbări și a unui Congres studențesc la [Putna](#), cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la zidirea [mănăstirii](#) de către [Stefan cel Mare](#)), se împrietenește cu [Ioan Slavici](#); o cunoaște, la Viena, pe [Veronica Micle](#); începe colaborarea la [Convorbiri literare](#); debutează ca [publicist](#) în [ziarul Albina](#), din Pesta. Apar primele semne ale „bolii”.

Între [1872](#) și [1874](#) a fost student „extraordinar” la [Berlin](#). [Iunimea](#) i-a acordat o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în [filozofie](#). A urmat cu regularitate două semestre, dar nu s-a prezentat la examene.

La [1 aprilie](#) 1869 a înființat împreună cu alți tineri, cercul literar *Orientul*, care avea ca scop, între altele, strângerea [basmelor](#), [poeziilor populare](#) și a documentelor privitoare la istoria și literatura patriei. În data de [29 iunie](#), se fixează comisiile de membri ale *Orientului*, care urmau să viziteze diferitele provincii. Eminescu era repartizat pentru [Moldova](#). În vară se întâlnește întâmplător în [Cismigiu](#) cu fratele său Iorgu, ofițer, care l-a sfătuit să reia legăturile cu familia. Poetul a refuzat hotărât. În vară, a plecat cu trupa Pascaly în turneu la [Iasi](#) și [Cernăuți](#). Cu ocazia ultimului turneu, Eminescu se împacă cu familia, iar tatăl său i-a promis o subvenție regulată pentru a urma cursuri universitare la [Viena](#), unde se aflau mai toți colegii lui de la Cernăuți. În [2 octombrie](#), Eminescu s-a înscris la Facultatea de Filozofie ca student

. Aici a făcut cunoștință cu [Ioan Slavici](#) și cu alți studenți români din [Transilvania](#) și din Bucovina. A reluat legăturile cu vechii colegi de la [Cernăuți](#) și de la [Blaj](#). S-a înscris în cele două societăți studențești existente, care apoi s-au contopit într-una singură - [România jună](#). A început să crească numărul scrisorilor și telegramelor către părinți pentru trimiterea banilor de întreținere.

Citate si aprecieri critice
despre Mihai Eminescu, opera
lui si poeziile sale

Citate despre Mihai Eminescu de Tudor Arghezi

Cu Eminescu apare in literatura europeana ultimul mare poet romantic, pastrand in existenta si opera sa conturul caracteristic al dramei artistilor romantici. Nazuind necontenit spre un plan de viata superior etic si artistic, cautand cu patos adevarul si refuzand consecvent compromisul, Eminescu s-a aflat in permanent conflict cu lumea vremii sale din pricina noncomformismului, a sinceritatii in faptele de viata si a inaltimii de gandire, dublata de o sete de cunoastere absoluta.

Zoe Dumitrescu Busulenga

A iubit nemarginit valorile vietii, a cautat in ele granitul absolutului si, negasindu-l, din amaraciune fata de faza istorica in care i-a fost dat sa traiasca, si din durere, sfasiere si revolta fata de marginirea fiintei omenesti, a tagaduit ... Aici sta marea taina a atitudinii eminesciene.

D. Caracostea

L-am idolatrizat intotdeauna pe Eminescu si daca n-am comentat niciodata opera lui este pentru ca viziunea lui despre lume imi este foarte, apropiata. Tot ce este negativ in el, tot ce este spaima in lume, eu in el o regasesc. Nimic nu te paralizeaza in asa masura pe cat afinitatea intemeiata pe admiratie.

Emil Cioran

Era o frumusețe! O figură clasică încadrată de niște plețe mari negre; o frunte înaltă și senină; niște ochi mari - la aceste ferestre ale sufletului se vedea ca cineva este înăuntru; un zâmbet bland și adânc melancolic. Avea aerul unui sfânt tânăr coborât dintr-o veche icoană, un copil predestinat durerii, pe chipul cărui se vedea scrisul unor chinuri viitoare.

Ion Luca Caragiale

Eminescu (...) a fost și rămâne cea mai copleșitoare mărturie despre forma inegalabilă pe care o poate atinge geniul creator românesc, atunci când se alimentează din adâncimile fertile și insondabile ale unui fond autentic.

Stefan Augustin Doinas

Recitindu-l pe Eminescu ne reîntoarcem, ca într-un dulce somn, la noi acasă.

Mircea Eliade

Eminescu este unul din exemplarele cele mai splendide pe care le-a produs umanitatea. Avem convingerea că dacă mai trăia, sănătos, încă douăzeci de ani, el ar fi fost considerat, fără putință de contestare, ca unul din cei mai mari creatori de poezie din întreaga literatură a lumii. [...] Dar Eminescu nu este numai un poet de geniu. Este ceva mai mult. El este cel dintâi care a dat un stil sufletului românesc și cel dintâi român în care s-a făcut fuziunea cea mai serioasă a sufletului daco-roman cu cultura occidentală.

Garabet Ibrăileanu

Eminescu e intruparea literara a constiintei romanesti, una si nedespartita.

Nicolae Iorga

Cantaret al elanurilor omenesti indreptate spre scrutarea universului si al umanitatii ancorate in viata sociala ... Eminescu s-a aplecat cu aceeasi cuprinzatoare intelegere si asupra vietii intime a omului. A cantat sperantele, dorintele, modurile bucuriei omenesti de a se afirma prin dragoste si comuniune cu viata naturii, dar si modurile - mult mai numeroase in vremea sa - ale insatisfactiei sufletesti a omului, exprimate prin sentimentul singuratatii, al durerii de a nu fi inteles sau de a fi tradat in dragoste, afirmand ... idealul unei vietii de onestitate si plinatate sufleteasca, de traire sincera si pasionata a sentimentelor.

G. Munteanu

Imi pare ca-l vad inca palid, slab, cu plete lungi lasate pe umar si cu privirea sa adanca si melancolica. O impreunare de asa mare talent si de atata modestie este ceva extraordinar. Lipsit cu totul de ambitie, el nu avea nici o aspiratie pentru imbunatatirea situatiei sale sociale si chiar materiale ... Moartea, de altminteri, era pentru Eminescu stingerea eterna, fericita nirvana a indienilor, a caror metafizica era obiectul studiilor sale neobosite si a meditatiilor sale adanci.

Iacob Negruzzi

Moartea lui Mihai Eminescu

La București, în [23 iunie](#), pe o căldură înăbușitoare, Eminescu a dat semne de alienare mintală, iar la [28 iunie](#), boala a izbucnit din plin. În aceeași zi a fost internat în sanatoriul doctorului Șuțu, cu diagnosticul de „manie acută”. Conform părerii dr. Ion Nica, exprimată în cartea „Eminescu, structura somato-psihică” (1972), poetul suferea de [psihoză maniaco-depresivă](#) - opinie adoptată și de criticul [Nicolae Manolescu](#)^[38]. Maiorescu a fost vizitat în [12 august](#) de Gheorghe Eminovici și de fratele poetului (locotenentul), care au cerut relații asupra bolnavului. Fondurile strânse din vânzarea biletelor, în valoare de 2,000 [lei](#), au fost adăugate contribuției amicilor pentru plecarea lui Eminescu. Eminescu a fost trimis la Viena în [20 octombrie](#) și internat în sanatoriul de la [Oberdöbling](#), fiind însoțit pe drum de un vechi prieten, [Alexandru Chibici Revneanu](#). În [1 ianuarie 1884](#) Eminescu a fost vizitat de Maiorescu și de vărul acestuia, C. Popazu, din Viena, care aveau sarcina să-l vadă cât mai des la sanatoriu. În [8 ianuarie](#) a murit la Ipotești, Gheorghe Eminovici, tatăl poetului. În [12 ianuarie](#) Eminescu i-a scris lui Chibici că dorește să se întoarcă în țară, iar în [4 februarie](#) i-a scris lui Maiorescu, exprimându-i aceeași dorință. Doctorul Obersteiner a recomandat la [10 februarie](#) ca pacientul să facă o călătorie prin [Italia](#). În [26 februarie](#) Eminescu a plecat în călătoria recomandată, însoțit de Chibici.

Eminescu a sosit la București în [27 martie](#), primit la gară de mai mulți amici. A plecat în [7 aprilie](#) la Iași, cu același însoțitor. În [24 septembrie](#) a fost numit în postul de sub-bibliotecar al [Bibliotecii Centrale din Iași](#). În [25 octombrie](#) a fost prezent la banchetul anual al *Junimii*, iar în noiembrie a fost internat în [Spitalul Sfântul Spiridon din Iași](#). În luna decembrie a primit vizita lui [Alexandru Vlahuță](#), care l-a găsit în putere creatoare, chiar binedispus.

În perioada iulie–august [1885](#) a urmat o cură la [Liman](#), lângă [Odessa](#), de unde a scris cerând bani pentru plata taxelor. La începutul lunii septembrie încă nu venise la Iași. Editura Socec i-a dat 500 lei în contul volumului de poezii.

În anul [1886](#) a fost menținut în serviciul bibliotecii, unde a îndeplinit roluri șterse: a scris statele de plată, adresele pentru înaintarea lor, diverse circulare pentru restituirea cărților împrumutate și pentru convocarea comisiei bibliotecii. În [15 martie](#), Albumul literar al societății studenților universitari *Unirea* i-a publicat poezia [Nu mă-nțelegi](#). A fost înlocuit în [9 noiembrie](#) din postul de la bibliotecă și, în urma unui consult medical, este transportat la ospiciul de la [Mănăstirea Neamt](#).

În primăvara lui [1887](#) Eminescu a plecat la Botoșani, la sora sa Henrieta, și a fost internat în spitalul local Sfântul Spiridon. În timpul acesta, la Iași s-au organizat comitete de ajutorare, care au lansat liste de subscripție publică pentru întreținerea și îngrijirea poetului. În [13 iulie](#) a mers la Iași pentru un consult medical. Aceștia au recomandat trimiterea pacientului la Viena și [Hall în Tirol](#), iar în [15 iulie](#) Eminescu a plecat înspre destinațiile recomandate, însoțit de doctorandul [Grigore Focșa](#). În [1 septembrie](#) s-a întors de la Hall la Botoșani, unde a stat sub îngrijirea doctorului Iszak și a surorii sale, Henrieta. Trupa de teatru a fraților Vlădicescu, cunoscuți poetului, a dat în luna decembrie la Botoșani, un spectacol în beneficiul bolnavulu

Eminescu a dorit în [1888](#) să-și termine unele lucrări de care și-a amintit că le-a lăsat în manuscris. I-a amintit Henrietei de gramatica [limbii sanscrite](#), rămasă în manuscris la [Biblioteca Centrală din Iași](#). Prin scrisoare recomandată i-a cerut lui Maiorescu să-i trimită biblioteca și manuscrisele rămase la București. Criticul însă nu a dat niciun răspuns acestei scrisori. Iacob Negruzzi a depus pe biroul [Camera Deputaților](#) o petiție din partea unui număr de cetățeni din toate părțile țării, pentru un proiect de lege prin care să se acorde poetului, de către stat, o pensie viageră. Propunerea a fost susținută și de [Mihail Kogălniceanu](#). Camera a votat un ajutor lunar de 250 lei. [Veronica Micle](#) a venit la Botoșani și l-a determinat pe Eminescu să se mute definitiv la București. În [15 aprilie](#), poetul s-a stabilit definitiv la București. Aici a avut un modest început de activitate literară. În [23 noiembrie](#) proiectul de lege a trecut la [Senat](#), unde a fost susținut de [Nicolae Gane](#) ca raportor. Legea s-a votat abia în luna aprilie a anului următor. Eminescu a fost internat în 3 februarie 1889 la [spitalul Mărcuța](#) din București și apoi a fost transportat la sanatoriul Caritas. Medicul [Zaharia Petrescu](#), împreună cu dr. Alexandru Șuțu, l-a examinat pe Mihai Eminescu, la 20 martie 1889. Concluzia raportului medical a fost următoarea: “dl. Mihail Eminescu este atins de alienație mintală în formă de demență, stare care reclamă șederea sa într-un institut”. ^[39][\[necesită sursă mai bună\]](#) În [13 aprilie](#) s-a instituit o curatelă pentru asistența judiciară a bolnavului.